

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Alessandro
Baricco
Această
poveste

Traducere din italiană
de Mara Chirițescu și Cerasela Barbone

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristian Negoită
DTP: Florina Vasiliu, Carmen Petrescu

Tipărit la Paper Print – Brăila

ALESSANDRO BARICCO
QUESTA STORIA
Copyright © 2005, Alessandro Baricco
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2018, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARICCO, ALESSANDRO
Această poveste / Alessandro Baricco; trad.: Mara Chirițescu, Cerasela Barbone. –
București: Humanitas Fiction, 2018
ISBN 978-606-779-337-6
I. Chirițescu, Mara (trad.)
II. Barbone, Cerasela (trad.)
821.131.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021/311 23 30

Ouverture

Blândă noapte de mai la Paris, o mie nouă sute trei. De prin case, revărsându-se șuvoi spre peroanele din Saint-Lazare și Montparnasse, o sută de mii de parizieni părăsiră, în miez de noapte, gările. Unii nici la culcare nu s-au mai dus, alții au pus deșteptătorul la o oră absurdă, ca mai apoi să lunece ușor din pat, să se spele fără a face zgomot sau a se lovi de lucruri, căutându-și haina. Au fost cazuri în care au plecat familii întregi, dar cei mai mulți au pornit singuri în această călătorie, de cele mai multe ori împotriva oricărei logici și a bunului-simț. Nevestele, în pat, apoi, și-au întins picioarele pe partea rămasă acum liberă. Părinții schimbau două vorbe între ei, pornind de la discuțiile avute cu o zi în urmă, cu câteva zile, cu câteva săptămâni. Toate erau despre independența copiilor. Tatăl se ridică de pe pernă și se uită la ceas. Ora două. Se auzea un zgomot foarte ciudat, pentru că o sută de mii de persoane la două noaptea sunt precum un torent ce curge într-o albie golită, duse pietrele, mut prundișul. Numai apă și iar apă. Așa alergau spusele lor prin obloanele trase, pe străzile pustii și printre lucruri nemișcate. Toți cei o sută de mii au luat cu asalt gările Saint-Lazare și Montparnasse, pentru că le era teamă că nu vor mai găsi un loc în vagoanele pentru Versailles. În cele din urmă, cu toții au găsit câte un loc în vagoanele pentru Versailles. Trenul a plecat la două și treisprezece. Și alergă trenul, spre Versailles.

În grădinile regelui, la păscut noaptea, deocamdată cuminiți, sub carcasele de fier ce îmbrăcau pistoanele inimii, îi așteptau 224 de AUTOMOBILE, nemișcate în iarbă, într-un nedeslăsit miros de ulei și de glorie. Se aflau acolo pentru a alerga în marea cursă de la Paris la Madrid, în josul Europei, dinspre ceață spre soare.

Lasă-mă să merg să-mi văd visul, viteza, miracolul, nu mă opri cu o privire tristă, noaptea asta lasă-mă să trăiesc la capătul lumii, numai noaptea asta, și apoi o să mă întorc

Din grădinile Versailles-ului, madame, pornește cursa visurilor, madame, Panhard-Levassor, 70 de cai, 4 cilindri din oțel perforat, ca tunurile, madame

Puteau să atingă, AUTOMOBILELE, 140 de kilometri pe oră, smulși unor drumuri numai pământ și gropi, împotriva oricărei logici și a bunului-simț, în vreme ce trenurile, pe șinele sigure și netede, atingeau cu greu 120. Erau, pe vremuri, atât de siguri – atât de siguri – că mai repede nu se putea merge, omenește vorbind, aceea era ultima frontieră și ultimul hotar. Așa se explică cum de-a fost posibil ca o sută de mii de persoane să se bulucească în gara Versailles, la trei dimineața, în blânda noapte de mai, lasă-mă să mă duc să trăiesc în sud, la ultimul hotar, numai în noaptea asta, te rog, și-o să mă întorc

Dacă o singură mașină urca pe drumul de țară, alergau cât îi țineau puterile prin lanul de grâu ca să mai prindă norul de praf, de prin spatele prăvăliilor, ca niște copii alergau să mai vadă mașina cum trece prin fața bisericii, încuviințând din cap.

Dar 224 la un loc însemna o adevărată minune. Cele mai rapide, cele mai grele, cele mai faimoase. Erau regine – AUTOMOBILELE erau regine, pentru că nu slujnice fuseseră concepute, ele se născuseră regine, iar cursa era tronul, coroana lor, încă nu existau automobile, existau REGINE, vino să le vezi la Versailles, în noaptea asta blândă de mai, Paris, o mie nouă sute trei.

Au așteptat zorile pentru a pleca. Apoi, în ordine, au luat drumul spre Madrid.

Regulamentul spunea că trebuiau să

pornească la câte un minut una după cealaltă. Parcurusul a fost gândit în trei etape. Suma acestor timpi avea să desemneze învingătorul. Existau și motociclete, dar nu era același lucru.

Mașina din față era o trămbă de praf plecată cu doar o clipă înaintea ta. Când intrai în norul gros, știai că o aveai în vizor. N-o vedeai, dar știai că era acolo. Atunci te aruncai orbește înăuntrul norului. Puteai merge așa kilometri. Când, în cele din urmă, îi vedeai dosul, începeai să urla, întrebând pe ce drum o s-o ia. Rămâneai în praful ce te orbea până când i te alăturai și te aruncai cu nările în vânt. Atunci norul se despărțea și începeai să vezi în fața ta. Orice lucru s-ar fi arătat – era pentru tine, ți-l câștigaseși prin nebunia depășirii, și acum te aștepta. O curbă strânsă, îngustimea unui pod, extazul unui drum drept printre ploi. Roțile cauciucate ștergeau șanțurile, trăsurile, parapetele și fețele uluite ale unui public căruia nu-i venea a crede. Niciodată nu s-a înțeles cum de scăpau teferi.

Cât despre spanioli, la ei, la Madrid, așteptau sosirea din cursă în dimineața următoare, de cu zori. Neștiind ce să facă, hotărâseră să-și petreacă noaptea dansând.

Părul pieptănat cu cărare, asemenea brazdelor de grâu strălucitor, de pe creasta capului meu, sunt eu ospătarul-șef al acestei mese care acum numără 224 de fețe, atâtea câte a vrut regele, toate sub un cort mare albastru, al Spaniei anului o mie nouă sute trei. Chiar în dreptul liniei de sosire, argintăria și cristalurile orbitoare.

Am șters de praf una câte una cupele de cristal, și o voi face din nou peste câteva ore pentru a înlătura umezeala dimineții. Am promis că se va auzi perfect clinchetul lor la huruitul automobilelor regine – pentru asta îi pun să stropască ultima sută de metri la intervale regulate, de două ore și jumătate. Nici un fir de praf pe cristalurile mele, hombre

Dă-mi buzele fetelor care vor atinge cristalul, dă-mi suflarea ce-l va aburi – dă-mi zbaterea inimii când își probează veșmântul, acum, dinaintea oglinzilor spaniole pe care o viață le voi invidia

În acest răstimp automobilele

soseau la Chartres. La intrarea în orașe frâneau și, cu pas ușor, escortate de comisarii cursei pe bicicletă, traversau centrul, ca niște animale în lesă. Erau încă înfierbântate de cursa abia întreruptă și aveau un aer împovărat amintind de cele întâmplare. Piloții profitau de moment ca să bea și să-și șteargă ochelarii. Cei care aveau un mecanic la bord, la automobilele mai mari, schimbau între ei două vorbe. De cum soseau la periferie, comisarul pe bicicletă se dădea deoparte, iar motoarele începeau să duduie peste câmp. Cel dintâi sosit la Chartres a fost Louis Renault. La Chartres era o catedrală, și catedrala avea vitralii. Pe vitralii, cerul.

Cei veniți să-i vadă erau cu milioanele, prinși de buza drumului ca muștele de o bală îndulcită, picătură alungită ce avea să se prelingă pe câmpurile Franței. Cel dintâi oprit din cursă a fost Vanderbilt, cu un cilindru crăpat în inima Morsei lui ca o torpilă. Îl văzură cum a șters un canal. Baronul din Caters trecuse de cele trei așezări ale Rondei, și-a fluturat mâna, apoi i-a atacat pe Jarrot și Renault de-a lungul liniei drepte de lângă râu. La o curbă rămasă nevăzută, luă un viraj cam larg pentru un Mercedes și se opri într-un castan. Lemnul de secole spintecă oțelul. O femeie din Ablis, tot auzind timp de o jumătate de oră duduitul acela, ieși din casă pentru a vedea ce se întâmplă. N-a mai apucat să pună ouăle la loc, cele două pe care le ținea în mână pentru treburi de bucătărie. Se puse în mijlocul străzii să aștepte următoarea trămbă de praf ca să priceapă. Aceasta veni cu o repeziciune pe care femeia n-o știa. Și femeia se mișcă cu o lentoare de care pilotul uitase. Ouăle i se striviră în mână. Pârâitul cojilor îl auzi un dumnezeu, cine știe, în timp ce Panhardul-Levassor al lui Maurice Farman îi lua viața, o arunca câțiva metri mai încolo, unde femeia suferi întâi, apoi muri de o moarte care, teoretic vorbind, nu-i era la îndemână. Primele știri vorbeau despre Marcel Renault, de un accident, nimic altceva. Te duceau cu gândul la o avarie.

Mai târziu dâra cursei a fost întregită de imaginea unui Marcel Renault întins la pământ, pe buza drumului, cu preotul aplecat asupra lui, cu automobilele care şuierau trecând în ordinea cursei, prăfuind ultima binecuvântare. Ceva l-a aruncat de pe drum, mai spusese, așa încât cele patru roți nestăpânite s-au repezit spre gaura neagră din mulțime. Nimeni n-a știut să explice cum de n-a fost un măcel. Marcel Renault, doar el singur, a rămas încastrat cu ceva rupt în interior. De fapt, era mort.

Cum era de așteptat, vântul învoluta șervetele de olandă, lucru supărător, din care motiv au fost înlăturate, iar masa nu mai era la fel. În mijloc, *corbeille* de frezii. Roșii, galbene, e de la sine înțeles, în culorile regatului.

La vestea morții lui Renault, primită prin cablogramă, spaniolii își imaginează minutul de reculegere ce aveau să-l păstreze în onoarea lui. În suflute se furișă de acum ideea că mulțumită acelei morți cursa își dobândise de fapt statura ce i se cuvenea, și, drept urmare, nici o manifestare a eleganței sau a bogăției n-avea să pară nici exagerată, nici copilăroasă în ceea ce-o privește – și-au dat ei seama, oarecum despovărați.

În timp ce ea, care era cea mai tânără, a spus că avea să rămână în casă până la apusul soarelui și doar noaptea se va duce să danseze. De ce-mi faci una ca asta, o întrebă tatăl. Ea era de-o frumusețe răpitoare. Își aranjă cuminte o buclă la ceafă

Un avizier din apropierea liniei de sosire avea vești despre cursă, prin urmare, încă de la prânz, au început să sosească din întreaga Spanie cei avizați și mai apoi primele familii de nobili, unele cu copii. Mulți își propuseseră să se întoarcă acasă după-amiaza, ca să își schimbe hainele și să se răcorească înainte de noaptea cea lungă. Apoi s-a zvonit că Wolsley-ul lui Porter a lovit o barieră și a luat foc.

Nu pot să uit hurelul mașinilor care îmi treceau prin spate, fără a încetini măcar, în timp ce eu mă uitam la bărbatul acela care, cu mare demnitate, cu spatele drept sprijinit de spătar, cu brațele încrucișate, ardea în focul din automobil – numai capul

îi atârna într-o parte, anunțându-ne că deja murise. Curând aveau să vină și cei cu gălețile pline de apă. Fumul negru mirosea a oase arse de soare. Vă spun că treceau mașinile prin spatele meu, nu era doar o iluzie.

La intrarea în Angoulême, la trei kilometri de postul de control, țăranul spuse că puțin îi păsa de ce se întâmpla, el își avea treburile lui, prin urmare își chemă câinele fluierând, și acesta goni cele trei vaci să treacă drumul. Richard sosi cu o sută douăzeci la oră, nici nu atinse frâna, dar apucă să vadă în spațiul dintre cei doi ploi ultima rază spre infinit. Mercedesul i-a răspuns greșit la comenzi, și cei doi ploi se apropiară cum n-ar fi crezut vreodată. Richard a murit pe loc, cu lemnul șlefuit al volanului devenit o coastă neagră printre celelalte.

Cablogramele transmiteau Parisului o poveste de necitit, pentru că, pe unde trecea, cursa împrășca cu rafale dezordonate de schije telegrafice ca în urma unei explozii. Semnalez accident produs. fantastic corolar al mulțimii. timpi parțiali controlați de Bertam. moarte survenită la 11.46. imposibil de garantat condiții.

În confuzia generală, cei care se ocupau de avizierul din Madrid se străduiau sub soarele din înaltul cerului să pună sau să scoată un afiș, dar mai recurgeau și la cretă, scriind direct pe tabla neagră. Își pasau hârtiile, pe care le prindeau în piuneze după ce și le întipăreau în memorie și le transcriau cu litere de-o șchioapă și pentru alții. Când piuneza se încărca prea tare, un puști le lua și le arunca la gunoi. Pe puști însă îl cam ducea mintea, așa că până la urmă n-a aruncat nimic, iar a doua zi, acasă, a recitit totul. Astfel, în timpul vieții n-a mai reușit să citească nimic altceva, pentru că orice tip de literatură ar fi citit i se părea o ediție simplificată pentru copii sau o inutilă concesie făcută sentimentului

Oricum, s-a convenit că era corect să se folosească cuvântul *retirado*, pentru că nu clarifica diferența de nuanță dintre a fi abandonat din cauza unei pene la motor și a fi murit pentru totdeauna într-un amestec de fiare întortocheate și benzină. Cei *retirados* erau însemnați în partea de

jos a avizierului cu litere de tipar. Oamenii se uitau cum crește lista, și, zâmbind, unii dintre ei începură să se întrebe dacă mai rămânea ceva de văzut și pentru cei care așteptau la capătul drumului drept de la Madrid. Frumusețea fetei mele, uite, asta rămâne de văzut, mai gândi el Chiar în clipa în care enormul De Diétrich din Stead decola peste parapetul podului, la Saint-Pierre de Palais, antrenat de propria-i viteză. Au jurat că roțile încă se mai învârtteau cu încăpățănare în aer, arzând caii-putere, exact cu o clipă înainte ca totul să se izbească de pietrele torentului. Au văzut spălătoresele cum curgea apa amestecată cu sânge și benzină, doi kilometri mai la vale, dar nu puteau înțelege. La Paris, unii au început totuși să înțeleagă.

La distanță de-o împușcătură față de râul ce încă mai sângera, într-un loc care se numea Bélamas, ceața oboselii se lăsa peste ochii lui Tourand, la cea de-a treizeci și doua depășire, și automobilul alunecă ușor pe-o latură ca și cum ar fi avut poftă să se tot ducă Copilul țipă, dar fără glas, doar gura căscată

În clipa aceea, soldatul Dupuy, în permisie, se aruncă între automobil și copil, cât să taie linia mortală pe care întâmplarea o trasase pornind de la monstru la copil. Capota enormă ca o scoică îl ridică de la pământ ca pe o cârpă și, înainte de a-l lăsa să cadă, era deja un erou mort

Deviat de soldatul-fanțoșă, automobilul reveni pe mijlocul drumului, dar, ca un animal rănit, înnebuni de tot și o tăie scurt la dreapta, aruncându-se orbește peste public, lovind la întâmplare. Apoi s-a aflat că a mai murit un om.

Dar tații tot își mai aduceau copiii, iar fetele râdeau nervos plimbându-se în grupuri în sus și-n jos de-a lungul drumului. În prăvălii se stătea în prag cu orele tot lungind gâtul. Și cine venea să cumpere nu mai pleca, ci rămânea să privească. Alții urcau în clopotniță ca să vadă mai bine, pentru că totul, în ziua aceea, era îngădui.

Trei milioane de persoane, s-a spus, aliniate de-o minune